

רבי סלמאן מוצפי זצ"ל

הצדיק רבי סלמאן מוצפי זצ"ל.

המקובל האלוקי, השקדן המופלא, עבד ד' רבי סלמאן מוצפי זצוק"ל נולד בכ"ז בשבט שנת התר"ס (1990) בעיר בגדד שבבבל לאביו רבי ציון מאיר, ממשפחת תלמידי חכמים רמה ומיוחסת, ראש המשפחה הגיע לבגדד מאות שנים קודם בזמן גירוש ספרד. עוד בהיותו ילד רך בשנים ניכרה חסידותו וקדושתו לצד חכמתו. שקדן מופלא היה, חריף ומתמיד ועמל בתורה במשך שעות רצופות ללא אוכל ומנוחה. רבו ומורו בתורת הנגלה והנסתר היה הגאון המקובל רבי יהודה פתיה זצ"ל, ממנו גם למד דרכי הנהגה שבקדושה.

בשנת תרצ"ה עלה רבי סלמאן לארץ הקודש והתיישב בירושלים בה שקד על לימוד הקבלה והתפרסם כמקובל, בקי בתורת הנסתר ובכוונות תפילת הרש"ש.

רבי סלמאן היה פרוש וקדוש, נזהר שלא ליהנות מהעולם הזה, נהג

בחומרות יתירות במאכלים ובעניינים אחרים, כשהוא רגיל לומר, מה אענה בבית דין של מעלה.

המקובל האלוקי רבי אפריים כהן זצ"ל התבטא עליו: "אין הדור מכיר כלל את הצדיק חכם סלמאן, אני יודע כי הדור עומד עליו והעולם קיים בזכותו"

דאגת הכלל והפרט היתה לנגד עיניו, הכל ידעו כי ביתו הכתובת לכל מר נפש, גם ענייני ציבור נקבעו על פיו כשהוא מושך בחוטים מאחורי הקלעים. גדולי הרבנים, ראשי הישיבות ודיינים בכירים היו משכימים לפתחו לקבל ממנו עיצה ותושיה. אוהב שלום ורודף שלום מדבר על לב התועים ברוך ובנועם ומקרבים תחת השכינה. קנאי אמת לכל שמץ פגיעה ח"ו בתורה ובחכמיה. כגודל צדקותו כן ענוותנותו, מעשי חסד רבים ומופלאים התגלו רק לאחר פטירתו, הרבה להיטיב עם זולתו בעזרה רוחנית וחומרית וכל זאת בצניעות ובענוה.

בליל י"ז בטבת תשל"ה (1975) השיב את נשמתו הזכה לגנזי מרומים. זכה והעמיד אחריו בנים כולם זרע ד' תלמידי חכמים ומזכי הרבים

מדוע הסתתר הילד?

מעשיו של רבי סלמאן מוצפי אומנם לא היו גלויים, אך צניעותו

וענוותנותו ניכרים היו במידת מה. אחת העובדות המפליאות של הסתרת גדולתו אירעה בהיותו ילד קטן.

בן שש שנים היה הילד סלמאן התלמיד הצעיר והמצטיין ביותר בתלמוד תורה בו למד בבגדד. באחד הימים הגיעו אורחים מחו"ל לבקר בת"ת יחד עם ראשי הקהילה והרב הראשי של בגדד. מנהל הת"ת רצה להציג את הילד הנבון והמחונן להבחן בפניהם כדי שהם יתפעלו מהיקף ידיעותיו של הילד הרך, וכך יגדל שמו של התלמוד תורה. אך הילד לא רצה ליהנות מכבוד התורה וחשש מפני התרברבות על חבריו, בכך שיציגו אותו כמצטיין הצטיירו חבריו כחלשים ולא רצה להתכבד בכלונם, לכן מיד כשהגיעו האורחים הסתתר והחביא עצמו, במשך שעתיים רצופות נותר במקום מחבואו והעיקר לא לבוא לידי גאווה על חבריו.

במעלליו יתנכר נער.

בן תשע שנים היה רבי סלמאן מוצפי כאשר כבה נר המזרח ונסתלק הגאון רבי יוסף חיים - הבן איש חי, רבן של כל בני הגולה. במוצש"ק קרוב לחצות הלילה יצא מסע ההלוויה ברחובות העיר, כל יהודי העיר עטופי יגון מייללים בבכי וקולם בוקע את הרקיע.

רבי סלמאן קם ממטתו לאחר צאת הוריו ויצא בהחבא להשתתף בהלוויה ואף הוא מיילל ובוכה אחר מיטת הצדיק, באותו מעמד קיבל

על עצמו ללמוד תורה בהתמדה גדולה יותר ולנהוג בחסידות ובפרישות. מאותו היום נעשה כמעייין המתגבר, רוח אחרת נסכה בו. גמר אומר בדעתו לקום מידי לילה בחצות ולעסוק בתורה עד אור הבוקר, וכי למה ינהג במדרגה פחותה מאביו. אך כיצד יתעורר בחצות? מצא עיצה, לקח חבל, את קצהו האחד כרך סביב ידו ואת הקצה השני קשר לבריח הדלת, כאשר קם אביו בחצות ומשך בבריח הדלת כדי לצאת מהבית, נמשכה גם ידו והוא התעורר. כך במשך שבועיים ימים הצליחה שיטה זו אך לילה אחד השגיח אביו בחבל הקשור ומנעו מכך.

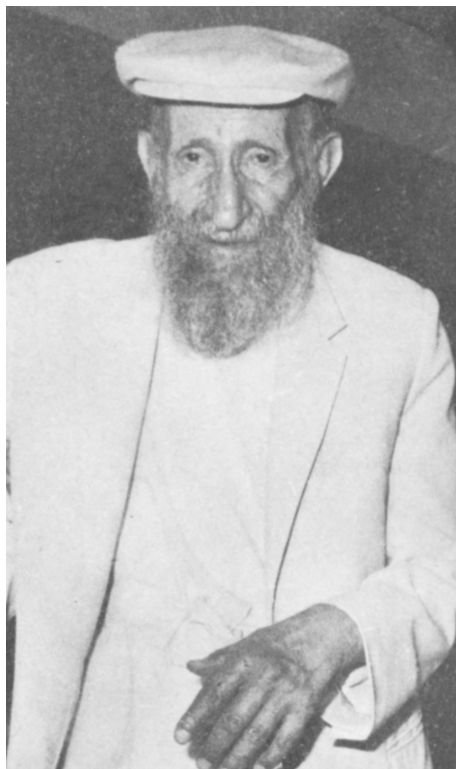
אך אין לך דבר העומד בפני הרצון, יגע מוחו ומצא רעיון אחר, קשר ידו בחבל ושלשל את קצהו מחוץ לחלון וביקש את חברו שהיה קם בחצות שימשוך בחבל כשעובר על יד ביתו וכן היה, חבירו היה מעירו והיו השניים הולכים לבית המדרש ולומדים עד עלות השחר.

כי מצוותיך ארוץ.

רבי שלמאן מוצפי רדף אחר קיום המצוות והתאמץ באופן קיומן, כמה טורח ויגיעה היו מנת חלקו עד שקיים את אשר חפץ לקיים.

”מתנות כהונה” היו מצוות חביבות עליו ביותר, כל המתנות הנוהגות בימינו קיים, גם מצות פדיון פטר חמור עמדה בראש שאיפותיו. כשעלה לארץ ישראל, חיפש אצל מגדלי בהמות אתונות צעירות

רבי סלמאן מוצפי זצוק"ל

שעדיין לא ילדו. לא בנקל
עלה לו הדבר, כיתת רגליו
ונסע מכפר למושב עד
אשר השיג את מבוקשו
ורכש כמה אתונות.
האחת נגנבה לו, השניה
מתה, שלישית ילדה
נקבה, כמעט שמשך ידיו,
אך אז האתון הרביעית
המליטה זכר, כמה שמח
שהנה עלה בידו לקיים
מצוות פדיון פטר חמור.
החל משנן לעצמו הלכות
המצווה וארגן את בני
ביתו לקראת היום הגדול.
וכשהגיע היום, כשפניו
מאירות בשמחה של
מצוה ובהתרגשות רבה

קיבל את מאות האורחים שנתקבצו וזכו להשתתף במצוה, כמה
מפואר היה המעמד הנשגב של פדיית החמור מידי הכהן ולאחריה
סעודת מצוה בה דרש על זכות מצוה נדירה זו וזכות המשתתפים
בה.

מדוע לא נגע הרב במלפפונים?

מהדר ביותר היה רבי סלמאן מוצפי על אכילת פרי חדש וברכת שהחיינו, כשהוא מקפיד לברך על פרי השייך לו מרכושו שלו. היה זה בימי הצנע, עקב המצב הכלכלי הקשה בארץ ישראל, מצרכי המזון היו נמכרים באמצעות תלושים שחולקו לכל משפחה לפי מספר הנפשות. רבי סלמאן ביקש מהירקן שיתן לו מלפפונים לברכת שהחיינו (באותם ימי צנע אלו, המלפפון לא היה מצוי כמו היום), ההקצבה שהגיעה לרב הסתכמה ב-350 גרם, הירקן אשר כיבד את הרב, שקל לו שני ק"ג ואמר לו כי זה המגיע עבורו. נטל רבי סלמאן את המלפפונים ויצא לביתו.

בליל שבת, כשהגישו את המלפפונים לא ברך עליהם הרב, המלפפונים נשארו על השולחן ואיש לא נגע בהם. למחרת בשחרית של שבת, פגש רבי סלמאן את הירקן בבית הכנסת ואמר לו, למה ציערת אותי וכי אינך יודע שמימי לא נהניתי מדבר שלא שייך לי...

רשות הרבים.

לחצר ביתו של רבי סלמאן מוצפי בירושלים היו שני פתחים, כל פתח פנה לרחוב אחר. והיו תושבי שני הרחובות משתמשים בחצרו לקיצור דרכם במעבר מרחוב לרחוב. בתקופה מאוחרת

יותר כשנסללו מדרכות בשני הרחובות, נתבקש הרב לשלם עבור שתי המדרכות, או לחילופין הציעו לו לסתום את אחד הפתחים, כפי שעשו תושבים רבים, ואז יהיה פטור מלשלם על אותו רחוב. רבי סלמאן בחר לשלם עבור שני הפתחים, הוא סירב לסתום פתח אחד מחשש שיצער את הרבים שנהגו לעבור בחצירו כדי לקצר דרכם.

לעומת זאת לעצמו לא החזיק טובה כלל, באחרית ימיו כאשר רגליו כבדו בדרכו לבית הכנסת ברחוב הסמוך, היתה חצר דרכה אפשר היה לחצות ישר אל בית הכנסת ורבים השתמשו בה. משהוצע לרב לעבור דרך חצר זו ולהקל את טורח הדרך מעליו, סירב: "אולי לא נח להם שעוברים פה"...

וציוויתי את ברכתי.

גינה מיוחדת היתה לו לרבי סלמאן, בחצר ביתו, בה זרע חטים בידו לאפית מצות לפסח, שבע ק"ג חטים נטו היתה הגינה מצמיחה מידי שנה, בשנה השישית לשמיטה, הוציאה גינתו עשרים ואחד ק"ג בדיוק. מה רבה הייתה התרגשותו והתפעלותו, הכריז ופרסם את הנס הגדול של "וציוויתי את ברכתי... בשנה השישית ועשה את התבואה לשלוש השנים".